

Muhtelif Evhamlar Kitabı

Ömür İklim Demir

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

Ömür İklim Demir, 1980'de Adana'da doğdu. Tarsus'ta büyüdü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Yedi yıl ceza avukatı, üç yıl da reklam yazarı olarak çalıştı. Öğrencilik yıllarında çeşitli fanzinlerde ve teknoloji dergilerinde yazarlık yaptı. İlk öyküsü 2010'da *Varlık*'ta, ilk kitabı *Muhtelif Evhamlar Kitabı* 2015'te YKY'de yayımlandı. Bu kitabıyla, Haldun Taner Öykü Ödülü'ne, Ankara Üniversitesi Öykü Ödülü'ne ve Notre-Dame de Sion Liseli-ler Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. 2015'te yazdığı bir öyküsüyle de Giovanni Scognamillo adına verilen GIO Ödülleri'nde "Yılın En İyi Öyküsü" ödülünü aldı. *Muhtelif Evhamlar Kitabı* (DK, öykü), *Mutedil Dalgalı* (YKY, öykü) ve *Kum Tefrikaları* (YKY, roman) olmak üzere üç kitabı vardır. Şimdilik var olmakla meşgul.

MUHTELİF EVHAMLAR KİTABI

Yazan: Ömür İklim Demir

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / YKY, 2015

21. baskı / YKY, 2023

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6666-37-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Kapak fotoğrafı: Ömür İklim Demir

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Muhtelif Evhamlar Kitabı

Ömür İklim Demir

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

İçler Dışlar Çarpımı.....	9
Vasati 40 Yaş	29
Tuz	41
Sonsuz Rasim Abi'ler Diyarı.....	42
Dün Gece Ansızın.....	53
Kartela	59
Saraylı'nın Üç Ölümü	72
İki Oda, Bir Salon, Yarım Hayat.....	88
Uzun Uzun Çalan Ziller ve Bir Mutfak Kapısı Hakkında...96	
Sessizliği Öldüren Tuzluk.....	104
Çalma Listesi	128

İçler Dışlar Çarpımı

Ve her şey dönüştü işte,
Kahverengi bir çarşambadan
Sapsarı bir cumartesiye.
Edip Cansever

İçindeki sıkıntıyı saklarcasına bakımlı olacak Melda'nın elleri. Apartman kapısı arkasında kapanırken torbaları yere bırakacak. Atkısının ucu toz olacak. Posta kutusundaki zarfa uzanacak; üzerinde yazılı ismi görünce ağlamaya başlayacak. Karşıdaki kapının deliğinde beliren gözü ve merdivenin ortasında donakalan kapıcıyı fark etmeyecek. O serin loşlukta hepsi, hıçkırıklar su sayaçlarının arasında yitene kadar bekleyecekler. Daha değil ama. Henüz vakti gelmedi.

* * *

Murat Bey'in solgun fotoğrafı, yüzündeki on yıllık tebessümle üçlü kanepenin ötesindeki gri binalara bakıyordu. Gözleri biraz kısıktı. Murat Bey sağken hep bu ifadeyle dışarı bakardı, o zaman dışarıda ağaçlar vardı. Elinde çay bardağıyla pencerenin önünde durur, uzaktaki tepeleri göstererek "Ne güzelmiş şu çamlar Melda" derdi, "seninle evlenmeden önce böyle güzel değildi buralar."

Senden sonra da güzel değil, diye düşündü Melda duvardaki fotoğrafa dalmışken. Televizyonun altındaki çekmeceyi açtı. Kocasından kalan emekli maaşını, katlanmış dantellerin en altına koydu. “Kiri belli etmez abla” demişti bohçacı bu danteller için, daha neleri belli etmezdi kim bilir?

Melda çekmeceyi kapadı, televizyonu açtı.

“Şampiyonluğa kanat açan kara kartalların yıldızı Metin, *Tan*’da parlıyor. Siyah beyaz gollere imza atan Sarı Fırtına’nın hayatı bu pazar *Tan*’da!” dedi televizyon.

Bir maç kuyruğunda Murat Bey’le yediği is kokan köfteler geldi Melda’nın aklına. Dolmabahçe’den İnönü’ye hafif bir rüzgâr esiyordu o gün, ikisinin de boynunda siyah beyaz atkılar vardı. Sarı Fırtına, “Çocukluğumu, gençliğimi, hayatımı *Tan*’a anlattım” derken Melda kanalı değiştirdi.

Tık.

“Bazen Būdü bir sayı tut derler bana, ben hep o sayıyı tutarım. En sevdiğim sayı altı!”

Murat Bey’in en sevdiği sayı kaçtı acaba? Yirmi iki mi?

Tık.

Düşünceler de böyle kolay değişseydi keşke.

Tık.

Hatta unutulsaydı.

Tık.

Kanalın birinde, Murat Bey’le ilgili hiçbir anıya denk gelmeyen yeni şarkılar çalıyordu. Ekranda Nazan Öncel’i görünce sesi açtı. Yenilik iyiydi, iyi olmalıydı.

Günlerdir kapımı kimseler çalmıyor,

Göğsümden içeri yokluğun sızıyor.

Bir demlik çayım var, tütünü de geçiyor.

Şarkının sözlerini duyunca mutfağa gitti, kahvaltıdan kalan çayın altını yaktı. Dudağına yerleştirdiği Parliament'i ocağın ateşine tuttu. Katlanmış gazetelerin, nemli tuzlukların ve toz bağlamış reçel kavanozlarının olduğu masaya oturdu. Ortası kararmış pirinç kül tablasını kenara çekerken gözü gazeteye kaydı: "Sevgili balık, bugün eskileri atıp yenileri yaşamınıza sokmaya karar verebilirsiniz. Yeni başlangıçlar için harika bir gün olabilir. Belki yeni bir saç modeli ya da yeni bir sevgili? Karar sizin. Karamsar olmayı bırakın. Moralinizi yüksek tutun ve olaylara farklı açıdan yaklaşın."

Moral ya, moral, dedi içinden. Öncesi olmayan yepyeni bir gün düşündü; bir ilk güneş, bir ilk gölge, bir ilk hayat.

Geceler kara tren, geceler.

Yükliyor bana seni, geceler

Bende bir resmin var, yüzüme bakmıyor.

Sözlerin devamı için kararttı. "Ölenle ölünmez" dedi bazı kadınlar zihninde; kapı köşelerinde, ağaç gölgelerinde, sahil kenarlarında defalarca tekrarlayıp durdular. Yaz akşamları balkonlarında okey oynayıp çay içerlerken, "Kocayı da gömdü dul karı, gözü dışarıda şimdi" diye fısıldaştılar. Ah onlar... Bilmeden ve hatta duymadan konuşurlar. Ne bilsinler, gazete okudukları mı var? Bakın! Sevgili balık burcu, diyor gazeteler: Bugün, ölenle ölmek için harika bir gün.

Mırıldana mırıldana çöpçatan sayfasına geçti. Kaçak Aşık, 29 yaşındaymış, Balıkesir'de yaşıyormuş, ciddi bir ilişki peşindeymiş. Gözleri maviymiş. İkinci Bahar, 63 yaşındaymış, ikinci bir bahar arıyormuş. Artık önemi kalmadığı için gözlerinden bahsetmemiş. Yabancı ise 42 yaşındaymış, kimseyi aramıyormuş, biri onu bulsun istiyormuş.

Ben peki, dedi, birini mi arıyorum, yoksa bulunmak mı istiyorum? Aramak kelimesi için acıttı. "Herif arıyormuş zilli" dedi

hiç tanımadığı dudaklar, sigara kokan basık odalarda birbirlerine kuru pasta dolu tabaklar uzattılar. Yine onlar, ah onlar...

Melda sigarasını söndürdü. Çaydanlıktaki suyun fokurdadığını duyunca yerinden kalktı. Mutfak tezgâhının üstündeki ince belli bardağa zift gibi bir çay koydu. “Bu da benim kötü huyum” derdi Murat Bey, “şu çayı illa ince bellide içeceğim.” Mizah duygusunun zayıf olması, bulmacaları tükenmezkalemle çözmesi ve en olmadık zamanlarda akla gelmesini saymazsak, iyi bir adamdı Murat Bey.

Eli yanınca, çay bardağını ah diye masaya bıraktı Melda. Paşa çayı olsun teyzesi, demek istedi, kek ve poğaça kokan bir salonun ortasında. Aklındaki ılık çaya hayali bir çocuğun uzandığını görür gibi oldu. Hadi pašam, dedi çocuğa, uslu uslu iç şimdi. Çocuk sus pus bekledi. Anne, demedi, neden paşa çayı diyolar buna, diye sormadı. Oysa Melda, kendisine böyle saçma sorular sorulmasını çok isterdi. Anne kelimesinin her tonunu duymaya ve bütün acayip sorulara uzun zamandır hazır. Çocuğu ne sorarsa sorsun şaşırmayacaktı. Oğlunun saçlarını tarakla sola yatırırken, paşaların savaş meydanındaki zamansızlığından dem vuracaktı ona. At sırtında, toz duman paşalar geçecekti aralarından. Elbet birgün.

“Bu yaştan sonra zor” dediler en tıbbi sesleriyle. Apartman boşluklarında, “Bizim bir Nesrin vardı, doğumda öldü anacım” diye konuyu cümle içinde kullandılar. Kocasının da perişan olduğunun altını çizdiler. Anacım... Melda, kelimenin bu tonunu hiç düşünmemişti.

Sıcak çayı parmaklarının ucuyla tutarken, gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı. Salondaki büfenin çekmecesinden kâğıt kalem aldı. Birbirinin içine geçmiş bardak izlerini ve saatlerce ve yıllarca beklemiş bardakları ve bardakların bırakılma anlarını görmezden geldi. Koltukların arkasındaki yemek masasına oturdu.

Bir sigara yaktı.

“Rumuz” yazdı, iki nokta üst üste...

İçinde, her şeye dair, kafası karışık bir umut vardı. Net bir konu hakkında olmasa da güzel şeyler düşünüyordu. Liseden kalma alışkanlıkla, tükenmez kalemı parmağında çevirdi. Tıkır. Tıkır. Tıkır. Üst üste bekleyen noktaların üstünden geçti, yuvarladı, yuvarladı.

“Siyah Lale” yazdı, aç parantez, 37, kapa parantez.

Yazmaya başladı.

İstanbul’da yaşıyorum, 37 yaşımdayım. Siyah saçlı, siyah gözlü, buğday tenliyim. Orta boyluyum, kilolu değilim. On yıl süren bir evliliğim oldu. Kocam beş yıl önce öldü. Kocamdan kaynaklı bir durum vesilesiyle çocuğumuz olmadı.

Durdu.

Son cümlelerin üstünü okunmayacak şekilde karaladı.

Boş zamanlarımda roman okumayı, film izlemeyi, müzik dinlemeyi severim. Hayatımın geri kalanını dolduracak birisiyle tanışmak istiyorum.

İmza, Siyah Lale.

Sigarasını çay bardağına söndürdü, mektubu katladı. Sigarayı da bırakırım belki, diye düşündü; hah, dedi hemen ardından, bir sigara daha yaktı.

* * *

İki hafta sonra Melda, gazetede uzun boylu adamın kendisine uzattığı zarflara bakıyordu. Bazısının mürekkebi ıslanıp dağılmış, bazısının kenarları kıvrılmıştı.

“Hepsi bana mı?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet hanımefendi.”

“Çok değil mi?”

“Biraz... Ama daha fazla gelenler de oluyor.”

“Ya...” dedi, gülümsedi.

Zarfları çantasına koyup tek nefeste gazeteden çıktı. Koşar adımlarla Cağaloğlu Yokuşu’ndan aşağı inmeye başladı. Arnavut kaldırımında tıkırdayan topuklarıyla kendini keşfedilmemiş bir şiir gibi hissetti.

Bir mısırcının önünde durdu. Onunla birlikte, geçmişte kalan eyllüllerin başka günlerinde, başka yerlerde, başka mısırcıların önünde, yüzlerce Melda ve Murat daha durdu. Yüzlerce farklı şekilde güldüler, yüzlerce para üstü aldılar; binlerce, on binlerce mısır tanesi yediler.

“Süt mısır hepsi abla, vereyim mi bir tane?” diye sordu mısırcı. Melda duymadı.

Son vapura yetişmek ister gibi fırladı gitti.

Eve vardığında zarfları salondaki masaya yığıdı. İsimsiz onlarca umut, birgün ansızın çay bahçesinde, pastanede ya da sahilde, şu işin adını koyalım artık, demek için, Halep işi masa örtüsünün üstünde onu bekliyordu. Bir iş değil bu, diye düşündü, adı da olmasın. Murat Bey’in fotoğrafına baktı. Murat Bey’in fotoğrafı da çok uzaklara...

Zarflardan birini açtı, içinden yetmiş yaşlarında bir adamın vesikalığı düştü. Vesikalığı alıp tekrar zarfa koydu. Mektubu okumadan, ortadaki kristal meyveliğin içine attı.

Sonraki mektubu, “Hayatımın ışığı olun” cümlesine kadar okudu. Noktadan sonrasına gidemedi. Murat Bey de ona “Hayatımın ışığısın” derdi, “yaşımı dert etmezdim seni görene kadar ama şimdi ediyorum. Erkenden ölüp seni burada yalnız bırakmaktan korkuyorum.” Korktuğu gibi de oldu; elli beş yaşında, pankreas kanserinden öldü Murat Bey. Sevgisini de aldı gitti, geriye üç kuruş emekli maaşı ve buz gibi bir ev bıraktı.

Melda, masadaki gece mavisi sigara paketini hafifçe salladı. İçinde bir tane kalmıştı. Son sigarasını yaktı ve paketi elindeki mektupla birlikte buruşturup meyveliğe yolladı.

Ciddi düşünen, çok ciddi düşünen, olgun, seviyeli, dürüst, evi-arabası-maaşı olan, içkisi-sigarası-kumarı olmayan, orta boy- lu, siyah saçlı, sevgi dolu, minnet dolu, yalnızlık dolu ve yine cid- di düşünen adamların yazdığı mektuplar arasında kayboldu. Bir ara masadan kalkıp dışarıyı izledi, uzaktaki binalara koyu lacı- vert bir akşam çöküyordu. Perdeleri çekti, ışığı yaktı.

Kül tablasındaki izmarit dağını, mutfak kapısının koluna as- tığı naylon torbaya döktü. Tekrar salondaki masaya oturdu. Ge- riye kalan mektuplara baktı: Bir, iki, üç, dört, beş, altı. İçlerinden birini daha açıp umutsuzca okumaya başladı.

“Merhaba Siyah Lale,

Adım İhsan, 42 yaşındayım, Zonguldak'ta yaşıyorum. Küçük bir kitapçım var. Bir müddet önce gazeteye, kimseyi aramıyo- rum, biri beni bulsun istiyorum diye ilan vermiştim. Sonra büyük bir hata yaptığımı anladım, çünkü kaybolduğum yere insanların ulaşması imkânsız” diye başlıyordu mektup, “insan en azından kendisi için harekete geçmeli, öyle değil mi? Bulunmayı bekle- memeli. Başkalarına sorarsanız, okumuş, akıllı bir adamım ama emin olun zamanın akışına akıl sır erdiremiyorum. Babamın son fotoğrafına bakıyorum mesela: Otuz beşinde bir adam. Onun ki- şisel tarihinde o yaştan ötesi yok. Ne yaparsa yapsın benden yedi yaş küçük; zaman aktıkça daha da küçülüyor ama elleri ayakları hiç küçülmüyor. Ve nasıl bakarsam bakayım, o fotoğraftaki ada- mı hep benden daha yaşlı biriymiş gibi görüyorum. Yazdığım gibi işte efendim, zaman konusunda aklım çok karışık. Velhasıl hayat beklemiyor, beklemek gibi bir derdi de yok. Biz onu anla- yana kadar gelip geçecek” diye de devam ediyordu.

Mektubun ortasında bir yerlerde konu, “İlanınızı gördüğüm- de aklım böyle fikirlerle doluydu. Hayatımın geri kalanını dol- duracak birisiyle tanışmak isterim, demişsiniz. Ne güzel söyle- mişsiniz. Ben de yarım kalmış hayatımı, yıllardır yalnız başıma

doldurmaya çalışıyorum, olmuyor. Emin olun bu tek başına üs-tesinden gelinebilecek bir mevzu değil” şeklinde özetleniyordu.

Ve...

“Öncelikle fotoğrafınızı değil, kalbinizi görmek isterim. Aynı nedenle, mektubuma kendi fotoğrafımı eklemedim. Olur da kal-bimi severseniz, elbet yüz yüze görüşürüz” diye sona eriyordu.

Melda masanın üstünde bekleyen diğer beş mektubu okuma-dan meyveliğe attı. Artık, dedi içinden, benim de en sevdiğim sayı altı oldu.

* * *

Üç ay sonra Melda her zamankinden daha neşeliydi. Mutfak-ta Umay Umay’ın hareketli popüler şarkılarından biri çalıyordu.

Bir kere yetmez, iki kere sev beni!

Üç köşe yetmez, karelere böl beni!

Melda bir yandan ritim tutarak cezveyi karıştırırken,

“Bir kere yetmez”

bir yandan da buzdolabının üstündeki radyoya

“iki kere sev beni!”

diye eşlik ediyordu.

Bakır cezve ısındı. Ocağın mavi alevi kıvılcı çaldı. Kahvenin yüzeyinde bir köpük belirdi; sonra bir köpük, bir köpük, bir kö-pük daha... Fokurdayana kadar birikteler. Melda terliklerinin içinde parmaklarını oynattı. Aklında İhsan’ın gönderdiği son mektup vardı; hâlâ açmamıştı, masanın üstünde öylece duruyor-du. Amma heyecanlandım, diye düşündü, önce şu kahveyi yapa-yım, sonra keyfine vara vara okurum. Kaçmıyor ya!

Kahvesini doldurdu. Başını ritme göre oynata oynata bir yu-dum aldı. Tam kıvamında. Koridordan geçerken kendisiyle göz göze geldi. Fincanı aynanın önündeki mermere bırakıp saçını dü-

zeltti. Yalnızlığa alışıp onu unutan çoğu insan gibi kendi kendine konuştu: “Şimdi hazırım. Hadi bakalım.”

Mektubu masadan alıp pencere kenarındaki üçlü kanepeye oturdu. Kahvesini ortadaki mermer sehpanın üstüne koydu. Okumaya başladı:

Sevgili Melda,

Üçüncü mektuplardan sonra, hanım ve bey laflarını kullanmamaya karar vermişlerdi.

Bana eski eşinizden bahsetmeniz ne büyük incelik, bir hayatın derinliklerine inmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Malumunuz, ölümler yokluklarıyla var olur, anılarla yaşarlar. Siz siz olun, Murat Bey’i bir daha öldürmeyin. Hiçbir vicdan böyle bir yükü kaldıramaz.

Daha önceki mektuplarımda hep güzel şeylerden bahsetmiştim. Ama sizi gerçekten yanımda görmek istiyorsam, benim de size kaybolduğum yerleri anlatmam gerekir. Çünkü biliyorum: Eğer oraya gelemezseniz, asla tam anlamıyla birlikte olamayız.

Melda, gözlerini mektuptan ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı.

Lafı uzatmayayım, yetmişlerin başında üniversite öğrencisiydim. O zamanlar ben de herkes kadar siyasi olayların içindeydim. Kuytu duvarlara “Kahrolsun faşizm!” yazar, geceleri Beyazıt’a afişe çıkar, gündüzleri Fen-Edebiyat kantininde bildiri dağıtırdım. Ellerim ispirto kokardı. Şimdi hemen şu eski solculardan olduğumu düşünmeyin. Ben eski değil, yaşlı bir solcuymum.

Hiç uykum gelmezdi. Daha doğrusu, hiçbirimizin uykusu gelmezdi. Teksir makinesinin başında sabahlardık. Çay ve sigara içip bol bol kitap okurduk. Sonrasında yine çay ve sigara içerek uzun

uzun konuşurduk. Tartıştığımız da olurdu. O dönemki arkadaşlarımdan gövdesiz, belirsiz bir kalabalık gibi bahsettiğime bakmayın, hepimizin güzel isimleri vardı: İhsan, Refik, Kemal ve Emel.

Ve Emel...

Bir tarafta, bıyıklı hoyrat adamlardan müteşekkil biz, diğer tarafta bütün zarafetiyle, ismini kendimizden her daim “ve” ile ayırdığımız Emel... Gizliden gizliye hayrandık ona. Konuşmasını, bağırmasını, fısıldamasını, gülmesini, sigara içmesini izlemeye doyamazdık. Düşünürken sol elini çenesine koyardı, ben ona da doyamazdım.

Murat Bey’i hatırlamaya çalıştı Melda, o da düşünürken ellerini bir yerlere koyar mıydı?

Velhasılıkelam üniversitedeki ilk yıllarımız böyle geçti. Üçüncü sınıfın başında Emel ile kendimizi, arkadaşlığın birkaç adım ötesinde bulduk. Kemal de Mine’yle o sıralar tanıştı. Net bir günü, net bir cümlesi olmadan başladı her şey; kendiliğinden, ağır ağır içimizde hasıl oldu. Zaten o dönemlerde, hayatımızı takvim yapraklarına kaydetmek gibi bir alışkanlığımız yoktu. Bir ölümlerin tarihini bilirdik, sayıları artınca onları da bilemez olduk.

Son sınıfa geçtiğimizde geldi bütün sonlar. 9 Nisan’dı. Havada kırık, insanın içini acıtan bir güneş vardı. Refik’i Balat’ta bir ara sokakta, annesinin evine giderken vurdular. Refik’in kafasının arkasından giren mermi, mavi gözünden çıkıp hepimizi darmadağın etti. Hemen değil ama yavaş yavaş...

Onun ardından, yüzü asık, “Devrimci mücadelemizde” diye başlayan ciddi cümleler kurduk. Öyle toyduk ki, onun öldüğünü uzun süre idrak edemedik. Akşamüstleri, Süleymaniye’nin gölgesinde nohutlu pilav yedik, ayran içtik, birbirimizden kibrit istedik. Gündelik hayattan zorla söktüğümüz lafları sıraladık. Çünkü biz hâlâ Refik’in, elinde sigarasıyla teksir makinesinin

başında dikileceğini, sonra da Emel'in "Asker gibi dikilme tepemde!" diye ona çıkışacağını sanıyorduk. Gülecektik. Yanıldık. Onun gerçekten öldüğünü birkaç hafta sonra, ayakkabılığın dibinde terliklerini görüncce anladık.

Sonra her şey...

Melda derin bir nefes aldı, geçmişteki uzak mahallelerden silah sesleri geldi kulağına. Babasının, "Pencerenin önünde durma kızım!" diye bağırdığını işitir gibi oldu. Geriye yaslanıp bacaklarını topladı. Tekrar mektuba döndü.

Sonra her şey iyice kötüye gitti. Refik'in ölümünden on yedi gün sonra, Emel hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu. İnsanın aklı almıyor. Halbuki daha o sabah Çınaraltı'nda beraber çay içmiştik. Hatta, "Ders çıkışı hukuk kantininde buluşuruz" diye sözleşmiştik.

Ertesi gün arkadaşlarından öğrendim, Emel o sabahki derse hiç girmemiş. Benden ayrıldıktan sonra ne oldu, bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Akşam evine de dönmemiş. Kemal ve Mine'yle birlikte günlerce araştırdık. Karakollara, hastanelere, morglara, yol kenarlarına, öğrenci evlerine ve her yere baktık. Yoktu. Mine'nin babası avukattı, onu bile devreye soktuk, yine olmadı. Daha ne diyeyim ki? Yokluğu hissetmek kolay da anlatması zor. Bir vardı, bir yok oldu işte, gerisi boş laf.

Melda, Murat Bey'in duvardaki fotoğrafına baktı. Fincanın dibindeki soğumuş kahveyi, bütün kader, kısmet ve vakitli yollarla birlikte tepesine dikti.

Emel'in yokluğu öyle ağırdı ki, şu hayatta inandığım ya da keyif aldığım ne varsa birer oyalanmaya dönüştü. İçimde kontrolsüz ve yönsüz bir öfkeyle yalpalayıp durdum. Güneşli bir 1 Mayıs günü, o öfke, beni copleyan polisin omzuna inen yarım kaldırım ta-

şıyla yönünü buldu. Emel'in kayboluşunun beşinci günüydü. Adil bir döviş sayılırdı. Ben onlara dişlerini tükürttüm, onlar bana kan içttiler. Dengeler sonra bozuldu. Bot, cop, tekme, yumruk ne varsa üstüme çullandılar. Sonrası karanlık.

Uyandığında kendimi bir hücrede çırılçıplak buldum. Bağırđım, küfrettim, kimse gelmedi. Fare sesleri dışında çıt yoktu. Orada ne kadar kaldım, bilmiyorum. Bildiğim tek şey çok susadığımı. Kapının dibindeki tasta bir parça kuru ekmeğ duruyordu. "Fareler uyurken kulaklarını yer, ruhun duymaz" derdi anneanem; o lafı hatırlamanın korkusuyla ekmeğin birazını bölüp onlara attım. Birbirinin üstüne yığılan kırtırlar duydum.

Ardından birileri geldi. Hepsinin rujan ayakkabıları vardı. Ağzıma paçavra sokup bantladılar. Kafama küfli bir çuval geçirdiler. Sağımda solumda nefes alıp verdiler. Ter ve tütün kokuyordular. Salyam ağzımda toplanıp genzime aktı. Öyle susamıştım ki hoşuma gitti. Tepemden aşağı kovalarca soğuk su döktüler. Bunu çok uzun süre tekrarladılar. Zangır zangır titredim; vücudumdan aşağı şıp... şıp... şıp... damlayan suyu duydukça susuzluktan kavruldum. Saatler sonra, belki öğlendi ya da sabah, kafamdaki çuvalı ve ağzımdaki paçavrayı çıkartıp beni bir yangın kovasının önüne çöktürdüler.

"Susadın mı lan Moskof piçi?" dedi kır saçlı polis. Genç olanı tokat attı, "Amirim soru sordu. Cevap ver lan! İşine gelince slogan atmayı biliyorsun!" diye bağırđı.

Yaşlı olanın yüzüne baktım, gözlerinin altı torba torbaydı. Sigarasının dumanını, dünyanın bütün sıkıntılarına yeni isimler bulmuş gibi üflüyordu. "Sizin gibiler çok düşünüyor, değil mi?" diye sordu, "Dađa bakıyorsunuz, taşa bakıyorsunuz, sonra da vay memleketim, vay emekçim diye yazıp çiziyorsunuz."

Genç olan, "O dağlarda nasıl yaşıyor biliyon mu lan it?" derken karnıma sağlam bir tekme gömdü. Nefesim kesildi, iki büküm kırıldım.

**“Kendime vereceğim bir iyi, bir de kötü haberim var.
Kötü haber: Hayatımda hiçbir şey hayal ettiğim kadar iyi olmayacak. İki artı bir evde, yalnız başıma uzun yıllar daha yaşayacağım. İyi haber: Hayatımda hiçbir şey hayal ettiğim kadar kötü de olmayacak. Tek tesellim bu. Ne harikayım ne berbat. Kibrit kutularının sırtındaki kelimeyim ben: Vasat.”**

Kalbini yalnızlıkla terbiye eden insanları, birbirini ıskalayan hayatları, eskidikçe güzelleşen, güzelleştikçe insanı dibe çeken anıları koyuyor önümüze *Muhtelif Evhamlar Kitabı*. İs bağlamış sokakları, naftalin kokan paltoları, dördüncü ayakta yatan kuponları, hizada bekleyen bıyıklı tuzlukları, intihara meyilli tahta mandalları, hikâyesi hiç bitmeyen sokak bilgelerini, mesai mesai deliren beyaz yakalıları ve günlük yaşamın lime lime ettiği tüm evhamlı ruhları anlatıyor.

Ömür İklim Demir, bu kitabında öykünün sunduğu imkânları ve incelikleri, alçakgönüllü ama yetkin bir dille birleştirip gündelik hayatın küçük kahramanlarına sesleniyor. Sakin sakin, tane tane sıralıyor kelimelerini ve de “anlatsan şiir olacak” pek çok anın tablosunu çiziyor.

Kapak Fotoğrafı: Ömür İklim Demir

